

huisartsen, en dezen zich daarbij stelden tegenover de *specialisten*. Daarom zij hier nogmaals gezegd, dat *dit zeer zeker niet het geval geweest is*. Van de afdelingen, van wie de voornaamste tegenstand uitging, hebben de *specialisten* hiertoe niet minder hun medewerking verleend dan de huisartsen. Dit is ook duidelijk ter algemeene vergadering gezegd. Ook mag nog wel eens de aandacht er op gevestigd worden, dat van die afdelingen verscheidene afgevaardigden *specialisten* waren, evenals tot de voorstellers verscheidene tot de groep der huisartsen behooren.

Men geeft de geheele zaak een valsch aanzien, indien men de stemming gaat beschouwen in het licht van de kwaliteit van de afgevaardigden, en wel in hoeverre zij huisarts dan wel *specialist* zijn! Men beschouwe de tegenstellers als leden onzer Maatschappij, die naast de belangen van de verschillende leden-groepen niet minder het belang van de Ned. Maatschappij t. bev. d. Geneesk. in haar geheel op het oog hebben gehad en die niet hebben willen medewerken om die Maatschappij te degradeeren tot een belachelijke vereeniging, waarin aan een zeer militante minderheid een onevenredige macht wordt toegekend.

Hoe ook verder de actie gevoerd moge worden, hetzij in of buiten de Maatschappij, hetzij in hoofdartikelen of in ingezonden stukken, late men toch in geen geval de waarheid uit het oog verliezen door het voor te stellen, alsof het de huisartsen geweest zijn, die het den *specialisten* onmogelijk gemaakt hebben, langer met hen te blijven samenwerken. Want dat is in strijd met de waarheid!

Den *specialisten*, die zelf niet ter algemeene vergadering aanwezig waren, zij dringend aangeraden, niet hun gevolgtrekkingen te maken, alvorens het stenographisch verslag te hebben bestudeerd. Zij, die onbevooroordeeld zijn, zullen hieruit veel kunnen leeren.

Zwolle, 24 Juni 1918.

A. H. J. NORD

IV.

Rumor in casa! Ik voor mij geloof, dat dit gelukkig is. In de laatste jaren is onze Maatschappij zonder opzet, onbewust, geworden een logge papiermachine; en eindelijk zijn wij nu gelukkig aan een hinderpaal. Mij lijkt er maar één weg, één middel en dat is: *den knoop doorhakken en niet er omheen gaan*. Nu of het ééne, d. i. alle geneeskundigen bijeenhouden, of het andere, d. i. elke groep ga zijn eigen gang. Niet eerst de Maatschappij minus de *specialisten*, later de Maatschappij minus (de *specialisten* + de ambtenaren), nog later de Maatschappij minus (de *specialisten* + de ambtenaren + de officieren van gezondheid), enz.. Dat ware zeker een débâcle.

Nu groep voor groep afzonderlijk of alle groepen bijeen met haar eigen organisatie en als hoogste college daarboven een hoofdbestuur. Laat elke groep haar eigen wasch wasschen; tegen dit specialisme zullen zelfs de *specialisten* geen bezwaar hebben. Gaat *elke groep* zich afzonderlijk organiseren zonder onderlingen band, dan komen zij later toch weer bijeen, maar dan is *in dien tijd* onberekenbare schade toegebracht aan onzen stand en daarmee aan de volksgezondheid. Gaat *de Maatschappij* echter elke groep afzonderlijk organiseren en worden de groepen aldus door een hoogste college bijeengehouden, dan blijft het prestige gehandhaafd en komt het algemeen ten nutte. *Naast elkaar en met elkaar, niet afzonderlijk en zonder elkaar*.

Het wil mij voorkomen, dat dan alle partijen tevreden gesteld kunnen worden en een behartiging van *aller* belangen kan plaatshebben.

Geenszins ontveins ik mij de moeilijkheid van een dergelijke, reeds door SIKKEL voorgestane organisatie, maar er tegenover staat natuurlijk, dat een dergelijk eventueel hoofdbestuur ontlast wordt van een massa overbodig werk, het secretariaat veel eenvoudiger wordt en alle zaken veel sneller haar beslag zullen krijgen. Ons hoofdbestuur zij dan de band, die alle groepen bijeenhoudt en in hoofdzaak het oog gericht heeft te houden op belangen, die ons allen en als samenhangend daarmee het algemeen raken.

Huizen (N. H.), 23 Juni 1918.

Dr. H. H. VAN EYK.